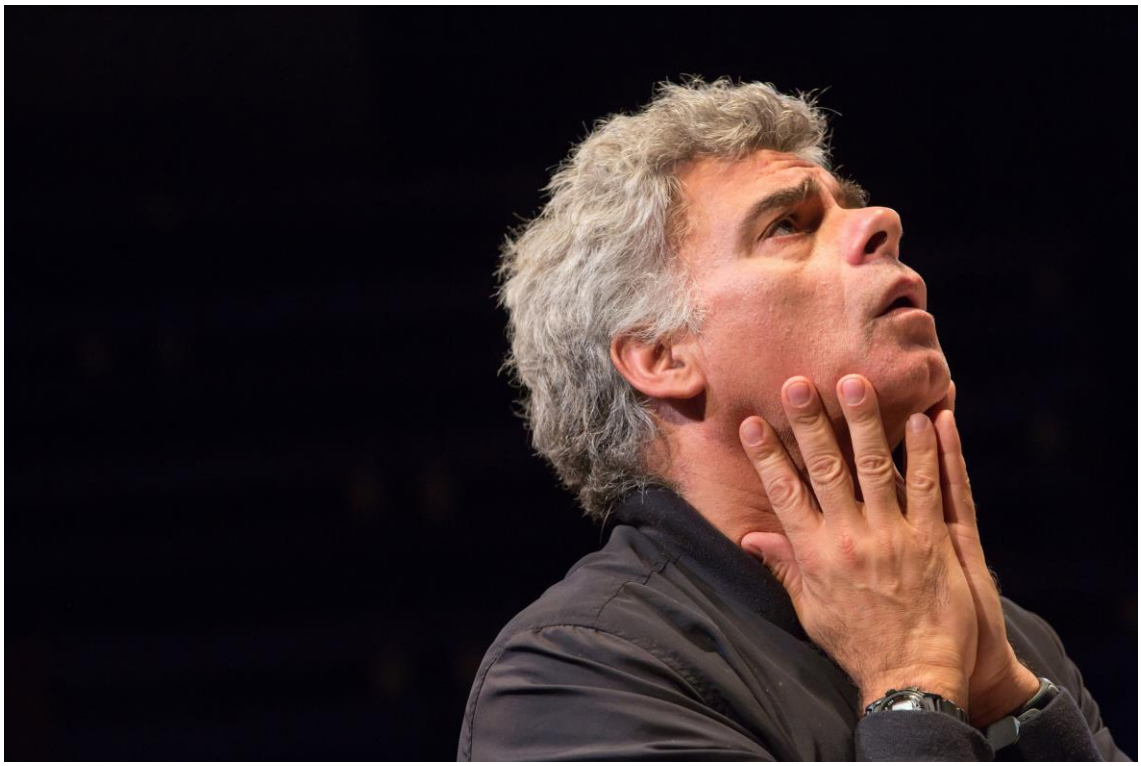

© Stephen Cummiskey

living with the lights on

de **Mark Lockyer**

direcció **Ramin Gray**

cia. **Actors Touring Company**

Teatre Lliure de Gràcia – del 26 al 29 d'octubre

Living With the Lights On

de **Mark Lockyer**

direcció **Ramin Gray** cia **Actors Touring Company**

---

intèrpret **Mark Lockyer**

---

producció en gira **Sam Mallinson**

---

producció **Actors Touring Company**

---

espectacle en anglès subtitulat en català
durada aproximada **1h. 15' sense pausa**
recomanat a partir de 14 anys

---

seguiu **#LivingWithTheLightsOn** i **#ATClondon** al twitter / @**ATCLondon**
http://www.atctheatre.com

TEATRE LLIURE DE GRÀCIA

horaris **20:30h.** de dimarts a divendres / **19h.** el dissabte / **18h.** el diumenge
preus **26,50€** / **24€** compra avançada / **20€** dimarts i dimecres (dies de l'espectador) / **22,50€** amb descompte (excepte els dies de l'espectador) / **16,50€** Tarifa Plana Abonament Espectador (per a entrades fora d'abonament) / **13,50€** Carnet Jove, -30 i tarifa Última Fila

Us presentem en Mark.

La cosa és que m'he ficat en un bon embolic…

En Mark és actor.

No hi ha manera de recordar els diàlegs. He deixat la meva nòvia i començo a fer pudor.

En Mark era actor.

I per acabar d'adobar-ho tot, he conegut el Dimoni.

És 1995. **Mark Lockyer** ha rebut la proposta d'encarnar Mercutio en un *Romeu i Julieta* per part del director artístic de la Royal Shakespeare Company, Adrian Noble, i és a Stradford Upon Avon. Una tarda assolellada que no té res a fer, Lockyer decideix anar a fer un tomb tot vorejant el riu Avon. Una trobada pel camí li canvia el panorama per sempre: a partir d'aquell moment, comença a perdre control de la seva vida, abandona la seva prometedora carrera i s'embarca en un viatge que el porta directe a l'infern.

Hilarant, commovedora, brutal*, Living With the Lights On* és l'apassionant història real de Mark Lockyer explicada per ell mateix: una autèntica muntanya russa d'èxits i fracassos que el porta, a través del sistema mèdic i judicial, de l'hospital a la presó fins a la seva recuperació final. Addicte a l'alcohol i malalt mental amb trastorn bipolar, Lockyer va viure al límit durant gairebé deu anys. Amb el seu testimoni ens ensenya que les malalties mentals poden afectar qualsevol persona, que la ment bipolar no és una ment deficient i que amb el tractament adequat hi ha vida més enllà d'aquestes malalties. De la seva experiència, en neix aquest monòleg. Paraules i presència.

"Mark és un dels artistes més captivadors, extraordinaris i temeraris amb qui he tingut el plaer de treballar. Aquest espectacle és un increïble *tour de force*."

Rufus Norris, director artístic de The National Theatre.

la companyia

Actors Touring Company

L'Actors Touring Company fa teatre contemporani i internacional que viatja. Crea espectacles que remouen i entretenen l'espectador i, mentre qüestiona el món que ens envolta, l'incita a examinar-lo. Busca noves idees, artistes i perspectives i es pregunta què és el teatre i què pot arribar a ser a través de la tolerància, la invenció i la curiositat. Tot situant l'actor al centre del seu treball i fent ús d'una estètica austera per propiciar la sostenibilitat mediambiental, aquesta companyia ha girat per tota Gran Bretanya i arreu del món amb gran acollida des que es va fundar el 1978.

L'Actors Touring Company està composta per Ramin Gray (director artístic), Andrew Smaje (director executiu), Jess Banks (gerent) i Alice Malin (directora associada)

l'intèrpret

Mark Lockyer es va formar a la Royal Academy of Dramatic Art de Londres (RADA). La seva trajectòria professional es desplega durant tres dècades en què ha protagonitzat muntatges als següents teatres londinencs: The National Theatre, The Royal Shakespeare Company, The Old Vic, The Young Vic, The Royal Court, i amb directors com Ken Campbell, Mark Rylances i Sam Mendes.

Ramin Gray -director artístic

Comença a dirigir professionalment el 1988 amb una producció de *The Malcontent* al teatre Latchmere de Londres. El 1990 guanya una beca com a jove director que el porta al Liverpool Playhouse, on dirigeix clàssics de Wedekind i d'Arthur Miller.

A Liverpool comença a dirigir peces contemporànies dels dramaturgs Gregory Motton i Paul Godfrey. Del 2000 al 2009, Ramin treballa al Royal Court, primer com a associat internacional i després com a director associat. Durant aquest periode dirigeix més de quinze d'obres d'autors com Roland Schimmelpfennig, Juan Mayorga, Marina Marius von Mayenburg o Mark Ravenhill, entre d'altres.

Ramin també ha dirigit per a la Royal Shakespeare Company, el Festival de Salzburg, el Volkstheater de Viena, la Hamburgische Staatsoper i la Royal Opera House.

Des de 2011 ha dirigit totes les produccions de l'ATC (Actors Touring Company) : *The Golden Dragon* de Roland Schimmelpfennig, *Crave* de Sarah Kane, *Illusions* del rus Ivan Viripaev i, més recentment, *The Events* de David Greig, obra que els critics de The Guardian van votar com la millor del 2013.

---

la premsa ha dit:

"Aquest és el relat sovint brutal de com [Lockyer] conviu amb la malaltia mental, abans i ara. No es perdona ni a si mateix ni als altres, inclosos aquells en posició d'oferir-li feina en un futur. Aquest monòleg de 75 minuts, tot i que encaixa en l'esquema de show unipersonal de qui triomfa per sobre de l'adversitat, és molt més que això."

Lyn Gardner. The Guardian

"Lockyer és un narrador accessible i captivador. [...] El fet que ens expliqui aquests esdeveniments amb tanta seguretat és, naturalment, el seu final feliç. Lockyer, però, ha passat per indrets més que foscos -intents de suïcidi, incendis provocats, presó- abans de la seva redempció."

Fiona Mountford. Evening Standard

"El relat de Lockyer dóna voltes en cercle de manera repetitiva: del frenesí neuròtic a la revelació rigorosa i sòbria. És una fórmula que gairebé esdevé previsible però, sota l'hàbil direcció de Ramin Grey, Lockyer, manté tant la intriga com l'empatia. […] És tan encantador i fosc com Belzebú en la seva narració sobre la malaltia mental."

David Ralf. The Stage.

Un descenso por el lado salvaje

Marcos Ordónez. EL PAÍS

26 abril 2016

Mi amiga María Delgado me recomienda fervientemente *Living with the lights on*, de Mark Lockyer, que ha visto en el Young Vic. “Tienes que verlo”, me dice, “pero no lo reponen hasta otoño, así que de momento te envío el texto”. Yo había oído campanas y pensé que era otro relato de un actor en crisis, ese minigénero británico, como la espantada de Stephen Fry cuando representaba *Cell Mates* (que su autor, Simon Gray, narró en *Fat Chance*) o el ataque de apoplejía que sufrió Edward Petherbridge haciendo el rey Lear y que nos contó en *My Perfect Mind*, en el Lliure, hará un par de temporadas. Pero lo de Mark Lockyer era algo muy, muy distinto. Lo leí en dos horas, sin poder dejarlo.

En 1995, Lockyer era una estrella ascendente. Su monólogo comienza cuando Adrian Noble le llama para ofrecerle el Mercutio de *Romeo y Julieta* en la Royal Shakespeare. Lockyer se hace el remolón pero acepta. Una tarde dorada, en Stratford, se encuentra con el demonio, que viste como un *surfer* californiano y le tienta para que vaya a por todas. Eres el mejor, estás en la cima del mundo. Planta a tu mujer, tírate a esa tía, haz lo que te rote en el escenario. Tú puedes, campeón. Bueno, se lo dice de otra manera, pero viene a ser eso. Aunque parece una escena de los Phyton, no tardaremos en ver que la cosa va puñeteramente en serio. Durante la función de la noche, cuando está recitando el monólogo de la reina Mab, Lockyer empieza a perder líneas. Y a comportarse extrañamente, pasmando a la compañía y al público. ¿Explosión bipolar? ¿Crisis maníaca? ¿Brote psicótico? Da igual: es el comienzo de una terrible enfermedad mental, una desconexión absoluta con la realidad, un puro y duro descenso al infierno.

Lockyer se pierde, literalmente. Vaga por Londres, viaja a Grecia, vuelve y vaga de nuevo. Se queda sin dinero, duerme en la calle. Siguen varios intentos de suicidio. Y luego algo tan bestia que cuesta de creer (y que no contaré), pero me aseguran que fue cierto. Y que le llevó a la cárcel y a varios centros psiquiátricos.

El título, *Living with the lights on*, es una frase que escuchó a uno de sus compañeros. "Exacto, eso es lo que me está pasando", dijo Lockyer. La frase puede aludir a la vida como una bombilla a máxima potencia. O al miedo a la exposición, a vivir siempre bajo los focos, sin descanso.

El actor cuenta sus cinco años fuera del mundo. Y el lento y duro retorno. Conozco muchas historias así (*Esa visible oscuridad*, de William Styron, por ejemplo), pero pocas son tan tremendas y contadas con tanto humor. Lockyer es un narrador descomunal. Y, por lo que me cuenta María (y los otros críticos británicos), un intérprete fuera de serie, que realiza, dirigido por Ramin Gray y en solo ochenta minutos, un *tour de force* apabullante en el que da voz y vida, a la manera de *Le roman d'un acteur*, el legendario ciclo autobiográfico de Philippe Caubère, a todos los personajes que le rodearon durante su viaje: novias, amigos, compañeros, psiquiatras, jueces, policías. ¿Podríamos ver aquí *Living with the lights on*?

sobre les malalties mentals:

Segons la **Organització Mundial de la Salut**, els trastorns mentals es caracteritzen per una combinació d'alteracions del pensament, la percepció, les emocions, la conducta i les relacions amb els altres. S'inclouen la **depressió**, els **trastorn afectiu bipolar**, l'**esquizofrènia** i altres psicosis, la **demència**, **les discapacitats intel·lectuals** i els **trastorns de desenvolupament** com l'autisme.

La depressió és un trastorn mental freqüent i una de les principals causes de discapacitat a tot el món. Afecta a més de 300 milions de persones amb més prevalença en dones que en homes.

El trastorn afectiu bipolar afecta a 60 milions de persones a tot el món i es caracteritza per l'alternança d'episodis maníacs i depressius separats per períodes d'estat d'ànim normal.

L'esquizofrènia és un trastorn mental greu que afecta a uns 21 milions de persones de tot el món. Les psicosis (anomalies del pensament, la percepció, les emocions, el llenguatge, la percepció del jo i la conducta) acostumen a anar acompanyades d'al·lucinacions i deliris.

Pel que fa a la demència, al món hi ha uns 47,5 milions de persones que la pateixen. Es tracta d'un trastorn de naturalesa crònica i progressiva que es caracteritza pel deteriorament de la funció cognitiva més enllà del que es considera envelliment normal.

El concepte de trastorn del desenvolupament és un terme general que abasta la discapacitat intel·lectual i els trastorns generalitzats del desenvolupament, entre ells l'autisme. Aquesta mena de trastorns debuten durant la infància i tendeixen a persistir fins a l'edat adulta.

Els sistemes de salut encara no han trobat una resposta adequada a la càrrega de trastorns mentals: en conseqüència, la divergència entre la necessitat de tractament i la seva prestació és gran a tot el món. Als països d'ingressos baixos i mitjans, entre un 76% i un 85% de les persones amb trastorns mentals greus no reben tractament. La xifra és alta també als països d'ingressos elevats: entre un 35 i un 50%. El problema es complica encara més per l'escassa qualitat de l'atenció que reben els casos tractats.

Més informació:
http://www.who.int/mediacentre/factsheets/fs396/es/